

И грабналъ те въ ноктетъ си тогазъ,
съсъ тебе лихъ ще полетя:
и както бурята премѣта
заграбенъ листъ, така и азъ
бѣсно ще те завъртя
между небето и земята...
Онуй, което чакамъ самъ,
най-щедро тебе ще го дамъ:
въ пиянство, въ шеметъ надъ свѣта
блаженството велико на смъртта...

Финалътъ е характеренъ: патосътъ на унищожението се свързва съ странното тежнение къмъ смъртта, демонизмътъ — съ манфредовски копнежъ за вѣчна забрава. Не е ли въ сжщностъ този гордъ, уединенъ духъ по-вече титанъ въ безнадежността си, отколкото въ сатанизма си?.. Че това изглежда да е тѣй, го издава насилениятъ — често маниеренъ, съ нарочнитѣ си остри антитези, — стилъ, чрезъ който сж разкрити „демоничнитѣ“ атрибути.

Не, демонизмътъ е временно, случайно явление — не *qualité maîtresse* у Яворова. Както е бързопреходно у него състоянието на бодростъ и активна устременостъ. Енергията бързо се изчерпва и се замѣня съ умора, пълна от-малѣлость (назована „омала“ въ първата редакция на „Желание“).

МАТЕРЛИНКОВСКИ МОТИВИ

Така той естествено попада на Верленовски и Матерлинковски мотиви, на които дава своя инструментовка. Състоянието му на душевна парализа въ „На плад не“ много напомня, както загатнахме, аналогичното състояние на Верлена въ „l'espoir lui“. Различието е въ